

TEXT: GÖRAN ZACHRISSON

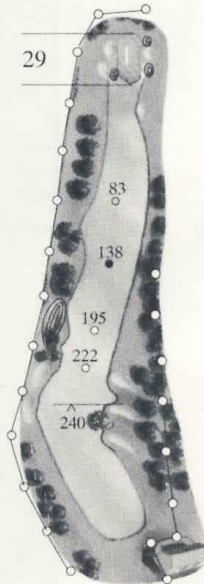
Hål för hål

Följ med Göran Zachrisson på en golfgrunda:
Året var 1977 och de två hålslingorna var då de omvända.
Göran Zachrisson slog sitt första på dagens tionde hål.
Dåvarande hålnumrering inom citationstecken.

Hål 10

Par 5 Hcp 8

"Hål 1"

Man står uppe på en kulle och det finns ingen möjlighet att ta skydd. De når en från OBS-varuhuset på andra sidan motorvägen med förstärkta kikare, drivingrangen utgör första parkett och från klubbhuset får man hela svingen snett bakifrån. Första utslaget är en personlig angelägenhet, som har lite med hålets arkitektoniska utformning att göra. Första utslaget är ett slag i blindo och uppgiften består endast i att på något sätt förflytta bollen i någon riktning ifrån den geografiska utslagsplatsen.

Spelaren lägger därför inte märke till den röda ladan med det svarta taket. Han bortser från det ensamma trädet,

en utmärkt riktpunkt vore detta på 2a eller 3e hålet. Han blundar och slår, han famlar och hoppas, han ser sin uppgift som moralisk och han undrar varför han känner likadant varenda gång.

Första hålet är välsignat brett och du kan lugnt använda tre slag till att nå green, som är djupare än du tror. Hålet är platt och kanske lite ytligt, men här skapas likafullt många illusioner. Den skicklige, långtsläende spelaren full av ambitioner kan håla ut på fyra slag. Han är redan 1 under par. Aha, säger han. Jag är redan 1 under par och har bara spelat ett hål. Och hans ambitioner ökar. Och betingelserna för de andra 17 hålen förändras.

66

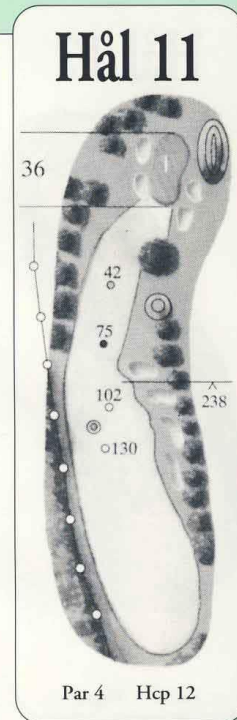

"Hål 2"

Jag har märkt att jag sällan lyckas med en viss typ av slag om jag verkligen försöker. På andra utslaget anstränger jag mig för att åstadkomma en hook och i de flesta fall lyckas jag klacka ut bollen mot fairwaybunkern. I några fall hookar jag över out-of-bounds-gränsen som löper från utslag till green. Men det hade jag sannolikt gjort i alla fall och fäster mig inte vid saken.

Andra gånger hamnar jag långt ut till höger och har ett kort inspel över bunkrarna (greenen har fyra stycken) och egentligen är det en smaksak hur

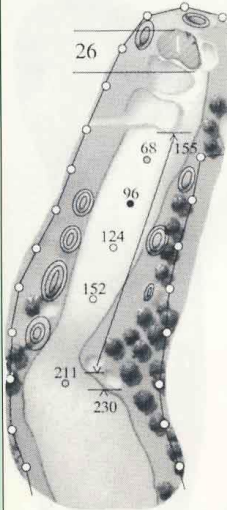
man spelar hålet. Det finns naturligtvis möjligheten att slå ett rakt slag med svag draw och ett wedgeslag in på green och putta två gånger.

67

Hål 12

Par 5 Hcp 6

"Hål 3"

Bakom greenen går en å som kallas Viibyå. Green ligger svagt diagonalt från spelriktningen. Detta säger jag eftersom jag aldrig lyckats skruva bollen tillräckligt långt till vänster från utslaget för att få ett absolut fritt och rakt slag in på green. Greenen har två bunkrar till vänster och en till höger och hela mattan ligger något upphöjt. Andra slaget brukar vara 140 meter. Hålet ligger i banans hörn och här är lugn och ro. Jag vill slå en järnsjua från mitt läge bredvid en av fairwaybunkrarna. Jag vill slå den med svag fade, ett lagom hårt slag där klubbhuvudet har tillåtits vara en del av en grad öppet i tillslaget. Jag leder hela slaget med baksidan på vänsterhanden

och tyvärr glömmer jag att dra undan höger axel i baksvingen, så istället blir det en shank ut mot dammen framför 4e damutslag. Men tanken var god.

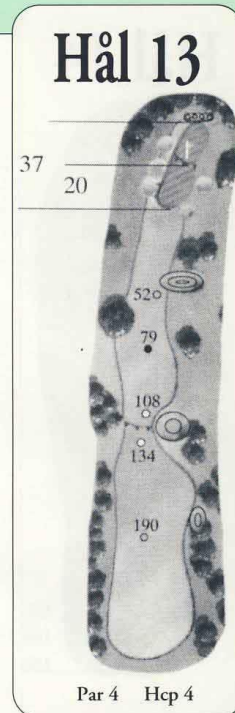
68

"Hål 4"

Egentligen är det synd att man inte har någon fördel av att vara rak från utslaget. Jag står till höger i lätt ruff efter ett sliceat utslag och betraktar en stor kulle. Någonstans 200 meter längre bort ligger green och jag har redan accepterat 5 slag på hålet. Hade jag slagit ett rakare utslag hade jag bara haft 180 meter kvar och inte sett så mycket mer för det. Nu slår jag en spoon och hoppas och detta är vad man gör på det 4e. Driv, spoon, hoppas och lite fiffel vid green för en anständig siffra på kortet.

Green är konvex, smal och 20 meter lång. Det kan svida för den som når 400 meter uppför på två slag och som därefter treputtar.

Hål 14

Par 3 Hcp 18

"Hål 5"

Man ser sig blind på kullen till vänster om green. Hålet är på så sätt vilseledande. Det visuella intrycket är att kullen till vänster är det enda svåra. Kan man bara lirka bollen förbi träden och den tjocka ruffen, så är man hemma. Fel. Det är lika illa att ligga till höger. Ity, att om man ligger i höger bunker, så kan man toppa sitt slag från sanden. Först så att den studsar tillbaks från den branta bunkeranten och därefter slår man till med alltför stor kraft och för lite sand mellan klubbhuvud och boll och du hamnar i kullen till vänster om green i alla fall.

Det är 23 meter mellan kulle och sandbunker och du är alltså lurad. Tju-

gotre meter är brett nog att klara från 150 meter, så korthålet är inte onödigt svårt.

70

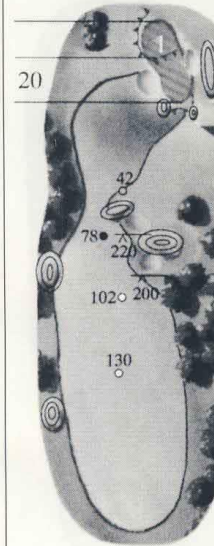
"Hål 6"

Jag vet inte om det är rättvist. Kan man slå 300 meter uppför, så skall man väl ha vissa chanser. Hade det varit fråga om 254 meter nedför, så skulle träffytan varit smal, trång, djup, svår, tvär och retfull. Nu håller man mot ladan, hookar svagt för att få mera längd på slaget och önskar att man hamnar i läge, kanske i greenkanten. Alltid stannar bollen i en av de bunkrar som vaktar den platåbyggda, mariga och sluttande greenen. Och därefter har man svårt att rädda par, om man inte gör som jag. Järnetta 200 meter rakt fram, wedge till två meter från flaggan och en bergsäker putt en meter förbi hål varefter returen

missas och jag går rasande till det 7e utslaget.

Men taktiken är klar och hålet är roligt utan att vara långt.

Hål 15

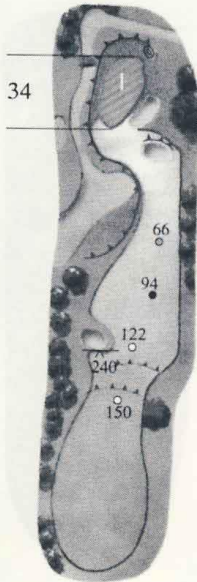
Par 4 Hcp 14

71

Hål 16

Par 4 Hcp 2

"Hål 7"

Om jag vore Jack Nicklaus, så skulle jag ladda med drivern, för det finns gott om plats väl man passerat de första 100 meterna. Och vore jag fortfarande Jack Nicklaus, så lättade jag försiktigt en järnåtta förbi dammen och mellan ån till vänster och bunkern till höger. Blåste det motvind, så tvingades jag (Jack) ta en järnfemman och pressa den mot flaggan. Och vore jag Jack så skulle jag vara nöjd med par 4, för det 7e har resning och karaktär.

För oss blir dammen och bäcken till vänster ett problem eftersom andra-slaget många gånger är 180-200 meter. Ju mer till höger du placerar utslaget,

desto friare inspel har du, men också längre. För oss i motvind behövs tre bra slag för att nå på två.

72

"Hål 8"

Hålet går lite snett uppför och därför tycks det mig som om det rätta slaget vore en svag hook eller en fade. Konstigt nog känner jag inte för ett rakt slag. Antingen beror det på att jag alltid vill konstra till allting i onödan. Eller så beror det på det visuella intrycket.

Greenen ligger diagonalt mot spelriktningen, den är lång och sluttar mot dig. Den har kramats ihop på mitten och har djupa

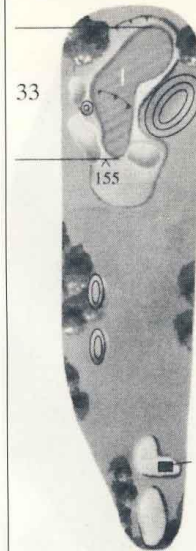
bunkrar till höger och vänster och ruffkullen till höger är dekorativ.

Den här dagen blåste det från höger och jag borrar bollen i den högra bunkern. Där står jag några slag och sedan

provputtar jag från den nedre kanten.

"När man spelar Monopol får man kvittera ut 4.000 kr när man passerar gå" säger min medspelare och vi beslutar att göra en paus i klubbhuset efter nästa hål.

Hål 17

Avstånd matta gul tee –
greenkant 136m.

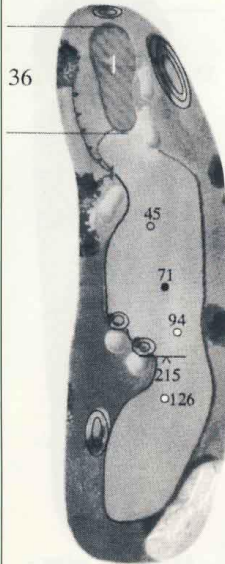
Par 3 Hcp 16

73

Hål 18

Par 4 Hcp 10

"Hål 9"

Eftersom jag sällan slicear, bryr jag mig inte om kullen på högersidan från utslaget. Jag fäster mig inte vid bunkrarna alldeles bakom utan slår en låg, elak hook till vänstra ruffen och betraktar kullen upp mot green och träden till höger.

Andraslaget är 140 meter och jag kortar skaftet på en sexa och tänker att det är spännande att slå blinda slag. Då måste man lita på sin sving, man måste tänka sig in i slaget på ett totalt sätt och det finns många moment av förväntan, överraskning och tillfredsställelse. Jag håller på ett moln någonstans på andra sidan motorvägen och lyckas skära bol-

len till höger trots att jag står uppför och den hamnar mitt på green. Förväntan, överraskning, tillfredsställelse!

Det är en svagt sluttande green med fyra bunkrar. I höger framkant ligger en riktigt djup krater. Det enkla sättet att spela hålet är att slå en drive rakt upp i sluttningen, slå en rak 7a till höger om kullen vid green, putta två gånger och gå vidare till klubbhuset och ta en öl på terrassen.

74

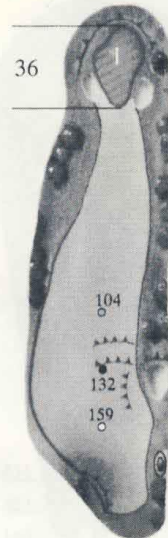
"Hål 10"

Afrikanska lejonhundar är stora, guldbruna, muskulösa och deras uttryck i ansiktet beskriver alltid en slags förnäm likgiltighet. De ligger för det mesta och vilar på en hög plats, så att de har kontroll på allt som händer. Jag har stor respekt för den afrikanska lejonhunden, för dess lugn, för dess inre värdighet och för dess förmåga att se och höra allt.

En mycket lämplig viloplats för en afrikansk lejonhund vore 10e utslaget. Här ser man ner mot backen mellan två kullar och långt bort ligger green, en stor yta kortklippt gräs mellan tre bunkrar. Att slå nedför är alltid upplyftande och

härifrån kan man sikta mot vänster. Därefter har man inte stort mer än en järnåtta, kanske nia. Man står lite avigt till, något nedför, något sluttande till vänster. Men slaget är kort och träffytan stor och det är egentligen inte svårare än ens ambitioner. Vill man placera bollen nära flaggan för en möjlig birdie, så är alla slag svåra för då pumpar adrenalinet annorlunda och nyfikenheten är större. Så stor som lejonhundens.

Hål 1

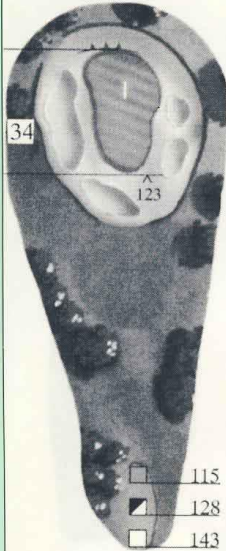
Par 4 Hcp 7

75

Hål 2

Par 3 Hcp 17

"Hål 11"

Längd är aldrig avgörande, annat än i de fall man helt enkelt inte når. Men i övrigt är längden bara en funktion i ett arkitektoniskt system. Ett långt och smalt hål är svårare än ett långt och brett, som oftast är lättare än ett kort och trångt hål. Det 11e är kort brett och platt och man undrar därför om det är särskilt intressant.

Greenen är mycket stor och till vänster ligger en lång tarm med sand och ytterligare en bunker. Det är inget vackert hål och man har inga svårigheter att slå 130 meter in på green. Men när flaggan placeras till vänster, i bakkanten, så tvingas man slå ett bra slag för att vara

någorlunda säker på par 3. Tillfredsställelsen blir också stor om man då skruvar in bollen från höger, tvingar den att studsa två gånger för att stanna på den tredje.

Den kanske ligger nära hål och man sänker för en birdie 2! Jag gjorde på så sätt och min medspelare slog en socket. "Att schabbla bort ett så lätt hål är oförlåtligt" sa han och han uttrycker också då en annan dimension på det 11e. Saker och ting är inte alltid vad de ser ut att vara.

"Hål 12"

På St.Andrews slår man ibland ett rakt slag och finner till sin ilska att bollen ligger i en bunker, står nog för en spelare men knappast för ilskan. Det 12e kan skapa samma sinnesstämning om man driver rakt mot flaggan och hamnar i dammen som skär in från höger. Av vattnet ser man ingenting från utslaget. Drivern är för många ett onödigt redskap eftersom det är smalt framme vid green och det är sällan man slår 310 meter.

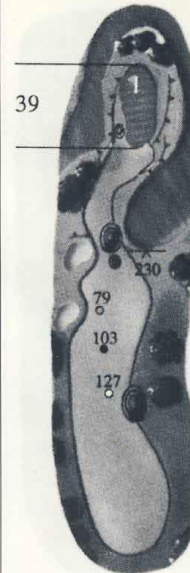
Taktiken är självklart ett järnslag något till vänster från tee och en liten knuff till en ganska smal green omgiven av vatten. Taktiken är som på alla andra hål, där vatten, sand eller ruff skär spelinjen ca 200 meter från utslaget. Ta

Wentworths 8e med ruffsträngen framför vattenhindret framför green. Se på Nueva Andalucias 17e där man vill hamna på planmarken framför green och inte i medlutet mot vattnet.

Hålen är många, men diskussionen är alltid intressant. Vilket är rätt? Att bygga hål där man tvingas hålla igen från utslaget, eller att alltid ge spelaren en chans att vinna på ett långt slag.

På 12an vinner man på ett långt slag på så sätt att andraslaget blir lättare ju närmare green man kommer. Samtidigt ökar riskerna och de är knappast värda det. Diskussionen kan då ta vid igen. Hur stora bör oddsen vara? Vem når 310 meter? Tumba? Nej, Jim Dent eller George Bayer...Nicklaus?

Hål 3

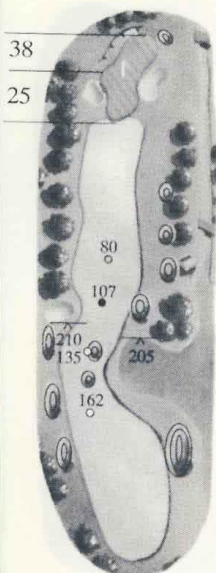

Par 4 Hcp 13

Hål 4

Par 4 Hcp 9

"Hål 13"

En av mina söner uttrycker sig ofta moget och konkret. Han säger vad han menar och undviker omskrivningar.

“Vatten och jag tycker inte om varandra” säger han och badar inte.

Denna överdrivna rädsla för vatten förekommer ofta på golfklubbar. Jag delar ibland rädslan, men tycker också att intresset för vattenhinder växer sig för starkt bland världens golfbanearkitekter. Vattenhinder må gärna förekomma, men sparsamt. Och när det förekommer, får det gärna finnas till på ett diskret sätt. Som på 13e, på högerkanten och egentligen inte direkt synligt. En bäck likt en orm som på ett ställe svalt en hel antilop bildar höger flank

från utslag till green. Bakom några stora kullar ca 200-300 meter ut skär vattnet in och korrekt riktning är till vänster, men slaget måste vara långt för greenen ligger 355 meter längre bort. Den sluttar emot dig, svagt, och kunde göras attraktivare framför skogsbrynet. Den är inte ful, men här finns förutsättningar för ett ovanligt bra hål. Svårt är det redan.

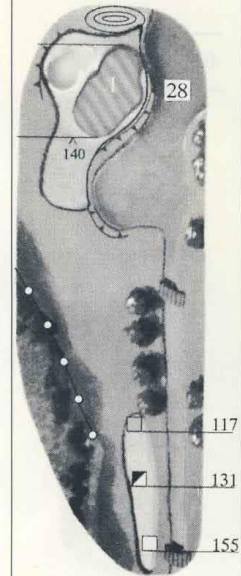
"Hål 14"

Vi vänder och spelar på andra sidan bäcken. Vattnet skär in framför green, som är upphöjd. Det är fråga om "a wee spit" som en skotte en gång sa när jag skulle slå över Swilcan Burn in på St.Andrews första green i medvind. Det må vara lättare att spotta i medvind, men jag toppade ner i The Burn i alla fall. (Swilcan Burn är ån som skär framför första green och sista utslaget på St.Andrews).

Hålet har inga illusioner. Vattnet finns där, avståndet står på kortet. Du ser allt och kan bara slå ett kort järn fram mot flaggan. Greenen är stor och välbyggd. Och fr o m nu börjar vägen hem, en vandring med variationer.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Hål 5

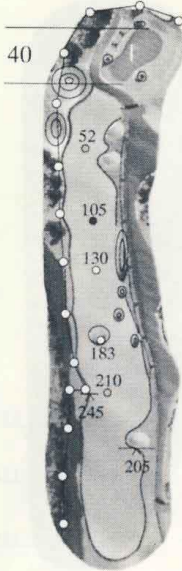

Par 3 Hcp 15

Hål 6

Par 5 Hcp 1

"Hål 15"

Man kunde tänka sig Sotograndes 12e, 582 yards, par 5 med out of bounds till vänster, dammen till höger och tredjeslaget över bunkern och diket till greenen på en kulle. Man kunde tänka sig till Florida där det är naturligt med vatten som löper parallellt och tvärs omvartannat. Man kan också hålla sig här hemma och försöka parera svårigheterna på det 15e. Det betyder att undvika att hooka out of bounds till vänster och att blockera push, fade och slice under hela sträckan fram till green för att sedan lyfta över en nätt wedge förbi det djupa diket och inte för långt. Bakom green rullar det undan och ruffen är tjock och saftig.

Driven är svår, för en udde dyker upp till vänster och träffytan ser smal ut. Andraslaget kan du hålla långt till vänster och om du saknar självförtroende går det utmärkt att slå två järnslag och en approach med en sju. Men vem slår bra långa järn? Och kräver inte dessa klubbor sitt eget självförtroende? 15e är ett krävande hål och ett bra hål. Och väl detta är sagt kan diskussionen tas upp igen. För vore det inte bättre om det fanns en möjlighet att nå på två slag? Eller har någon chansat och lyckats? I så fall måste det ha varit en person med stor aptit på äventyr och medvinden måste ha varit ansenlig? Tumba igen, kanhända?

80

"Hål 16"

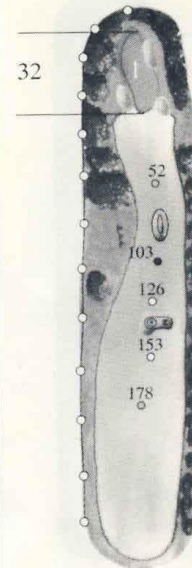
Jag kommer ihåg Jack Nicklaus under British Open 1967. Han spelar Muirfields 17e och skall slå ett andraslag. Han slår en järnfemman och säger efteråt "Bollen gick 246 yards, studsade fram 7 yards och slaget var därför 253 yards".

Först sa man "Det var en väldig järnfemman" och sedan fann vi det märkliga hur han kunde vara så exakt.

Mot 16e green är avståndet ett problem. Hålet går ganska brant upp för mot slutet och man kan räkna med att det rör sig om 140-160 meter. Greenen ligger fint bland lövträd i skogskanten, en långsmal, väl inbunkrad och slutande green som för det mesta ser fuktig

ut. Men trots att man vet att det är längre än det ser ut, så håller man gärna igen, man trevar sig fram och tvingas övergå till det arbetsamma chippandet och en-puttandet istället för att ta en femman och dra på! Kanske är det också så att man finner det lättare att chippa upp för än att putta ned för vilket vore tvunget efter en alltför optimistisk ansats. Bäst av allt vore att lära sig hur långt man slår de olika klubbarna och att stega avstånden. Men då är vi inne på en helt annan avdelning.

Hål 7

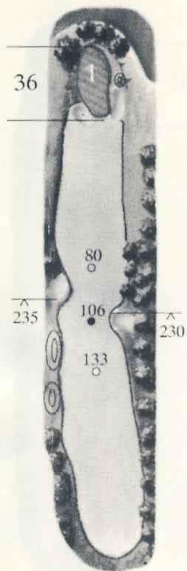
Par 4 Hcp 5

81

Hål 8

Par 4 Hcp 11

"Hål 17"

Alla som slagit out-of-bounds på 2a, i bunkern på 6e, i vattnet på 12e, 13e, 14e och 15e kan ta igen skadan från utslaget på 17e. Här kan man drämma i så att klubbhuvudet glödgas. Och ambitionen måste vara att passera fairwaybunkern till höger. Men annars är träffytan enorm och du slår från en kulle och får på så sätt 50 meter gratis. Rent psykologiskt är det naturligtvis vettigt att ha ett hål där de försmådda, förnedrade och kvästa får möjlighet att avreagera sig.

Bakom och till höger om green flyter bäcken och man blir därför lätt harig inför inspelet. Man kan också tänka sig möjligheten att man ligger bra till och

vill försvara en score. Då önskar man bara styra in bollen på green och putta två gånger. Man avser att minimera alla risker och glömmor bort att vrida upp axlarna. Man viftar till med styva armar och kommer in i slagområdet utifrån och in och slår en shank ut i ruffen.

Annars är det 17e ett ganska lätt hål.

82

"Hål 18"

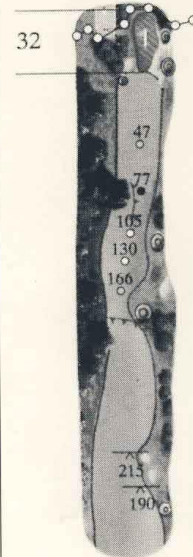
Jag har läst flera böcker som handlar om hemresor. Den Långa Resan Hem. Vägen Hem Är Lång. Hemresan. Den Långa Vägen. För att inte tala om Vredens Druvor, men där hamnade de ju i Kalifornien. Men i samtliga fall var resorna långa, besvärliga och till sist kom folk dit de skulle.

Första gången jag spelade ut det 550 meter långa 18e var jag inte säker att jag skulle nå fram. Det blåste emot och jag slog en drive upp mot backen. Därefter siktade jag mot den ensamma tallen och klackade bollen av trötthet till höger. Det gör inget, för vägen till höger är kortast. Och väl uppe på den andra platån hade jag fortfarande "550 meter" kvar till den smala och sluttande greenen

framför klubbhus och mellan några gröna kullar med tjockt gräs.

Klockan var nära 5 vid det laget och solen låg på bakifrån. Vinden tjöt runt knutarna på klubbhuset och jag undrade hur jag skulle orka gå hela vägen fram till green, än mindre klara av att slå en boll dit. Jag tar till sist en järnfemman, siktar till höger och träffar med händerna framför bollen i slagögonblicket. Huvudet är kvar över bollen under slaget som blir som i en dröm. En låg, skarp, obeveklig projektil som först går mot kullen och därefter viker av mot hål och stannar 3 meter ifrån. Det slaget var "550 meter" och då förstår envar hur svårt det 18e är.

Hål 9

Par 5 Hcp 3

